

Det, der bestaar.

Det, der bestaar, er en fortælling af den danske Forfatter, der har skrevet den i 1894.

Hylden - Døren - Gaarene.

Den, som gaar ind igennem Døren, er Gaarenes Hyrde. Og Gaarene følge ham, fordi de kende hans Røst.

Den, som gaar ind igennem Døren, er Gaarenes Hyrde.

Den, som gaar ind igennem Døren, er Gaarenes Hyrde.

Den, som gaar ind igennem Døren, er Gaarenes Hyrde.

Den, som gaar ind igennem Døren, er Gaarenes Hyrde.

Den, som gaar ind igennem Døren, er Gaarenes Hyrde.

Den, som gaar ind igennem Døren, er Gaarenes Hyrde.

Den, som gaar ind igennem Døren, er Gaarenes Hyrde.

Den, som gaar ind igennem Døren, er Gaarenes Hyrde.

Den, som gaar ind igennem Døren, er Gaarenes Hyrde.

Den, som gaar ind igennem Døren, er Gaarenes Hyrde.

Den, som gaar ind igennem Døren, er Gaarenes Hyrde.

rener Dør. Alle de, som ere fomme for mig, ere Lyde og Røvere; men Gaarene hørte dem ikke. Jeg er Døren."

Maasse Tilhørerne forstod dette bedre. Tanken er sikkert denne: Ved at gaa ind igennem Døren er Jesus Kristus bleven Døren.

Ved Døren ligtes her aabenbart paa Døren til Guds Rige; om der saa tænkes paa Guds Rige paa Jorden eller i Himmelen, det bliver uafægtlig det samme.

Døren til Guds Rige har altid været, var den Gang og vil altid være Opfyldelse af Lovens Krav - "Gør dette, saa skal du leve" (Luk. 10, 28).

Det var, som vaapeget, den Dør, Jesus gik ind ad for at føre Gaarene ud.

Han forandrede ikke Døren, men ved at gaa ind ad denne Dør, blev han "Gaarenes Dør", det vil sige, at han blev Gaarenes Retfærdighed.

Mærk dette, at i Vers 1 og 2 staar der ikke Gaarenes Dør, som der gør i Vers 7. Jesus er "Gaarenes Dør," fordi han ved at gaa igennem Døren er bleven vor Lovopfyldelse og vor Retfærdighed.

Til Slutning skal vi mærke os Jesu dejlige Ord: "Derfor nogen gaar ind gennem mig, han skal frelses, og han skal gaa ind og gaa ud og finde Livet."

Det var, som vaapeget, den Dør, Jesus gik ind ad for at føre Gaarene ud.

Han forandrede ikke Døren, men ved at gaa ind ad denne Dør, blev han "Gaarenes Dør", det vil sige, at han blev Gaarenes Retfærdighed.

Mærk dette, at i Vers 1 og 2 staar der ikke Gaarenes Dør, som der gør i Vers 7. Jesus er "Gaarenes Dør," fordi han ved at gaa igennem Døren er bleven vor Lovopfyldelse og vor Retfærdighed.

Til Slutning skal vi mærke os Jesu dejlige Ord: "Derfor nogen gaar ind gennem mig, han skal frelses, og han skal gaa ind og gaa ud og finde Livet."

Det var, som vaapeget, den Dør, Jesus gik ind ad for at føre Gaarene ud.

Han forandrede ikke Døren, men ved at gaa ind ad denne Dør, blev han "Gaarenes Dør", det vil sige, at han blev Gaarenes Retfærdighed.

Mærk dette, at i Vers 1 og 2 staar der ikke Gaarenes Dør, som der gør i Vers 7. Jesus er "Gaarenes Dør," fordi han ved at gaa igennem Døren er bleven vor Lovopfyldelse og vor Retfærdighed.

Til Slutning skal vi mærke os Jesu dejlige Ord: "Derfor nogen gaar ind gennem mig, han skal frelses, og han skal gaa ind og gaa ud og finde Livet."

Det var, som vaapeget, den Dør, Jesus gik ind ad for at føre Gaarene ud.

Han forandrede ikke Døren, men ved at gaa ind ad denne Dør, blev han "Gaarenes Dør", det vil sige, at han blev Gaarenes Retfærdighed.

Mærk dette, at i Vers 1 og 2 staar der ikke Gaarenes Dør, som der gør i Vers 7. Jesus er "Gaarenes Dør," fordi han ved at gaa igennem Døren er bleven vor Lovopfyldelse og vor Retfærdighed.

Til Slutning skal vi mærke os Jesu dejlige Ord: "Derfor nogen gaar ind gennem mig, han skal frelses, og han skal gaa ind og gaa ud og finde Livet."

Det var, som vaapeget, den Dør, Jesus gik ind ad for at føre Gaarene ud.

Han forandrede ikke Døren, men ved at gaa ind ad denne Dør, blev han "Gaarenes Dør", det vil sige, at han blev Gaarenes Retfærdighed.

Mærk dette, at i Vers 1 og 2 staar der ikke Gaarenes Dør, som der gør i Vers 7. Jesus er "Gaarenes Dør," fordi han ved at gaa igennem Døren er bleven vor Lovopfyldelse og vor Retfærdighed.

Til Slutning skal vi mærke os Jesu dejlige Ord: "Derfor nogen gaar ind gennem mig, han skal frelses, og han skal gaa ind og gaa ud og finde Livet."

Det var, som vaapeget, den Dør, Jesus gik ind ad for at føre Gaarene ud.

Han forandrede ikke Døren, men ved at gaa ind ad denne Dør, blev han "Gaarenes Dør", det vil sige, at han blev Gaarenes Retfærdighed.

Mærk dette, at i Vers 1 og 2 staar der ikke Gaarenes Dør, som der gør i Vers 7. Jesus er "Gaarenes Dør," fordi han ved at gaa igennem Døren er bleven vor Lovopfyldelse og vor Retfærdighed.

Til Slutning skal vi mærke os Jesu dejlige Ord: "Derfor nogen gaar ind gennem mig, han skal frelses, og han skal gaa ind og gaa ud og finde Livet."

Det var, som vaapeget, den Dør, Jesus gik ind ad for at føre Gaarene ud.

Han forandrede ikke Døren, men ved at gaa ind ad denne Dør, blev han "Gaarenes Dør", det vil sige, at han blev Gaarenes Retfærdighed.

var vor Forretningsfører i Publik- ing House i Blair, Neb. Med venlig Hilsen.

J. J. Kildsig.

Peggys Uegerrighed.

(Fra Engell. Dør efter "Min." Søndagsblad)

J en af de pynkelige Gange i Præstegaardshaven skrebrude Peggys Holcroft, Præstens aldre Datter, og den unge Kappelan, Joseph Hadley, frem og tilbage. Kappelannen bar en let Sommerdragt og lod Solstrålerne spille paa sit ubedækkede Hoved; han var et udmærket Eksempel af engelsk Manddom, jels Hød høj, bredskuldet, slank med glatragt Ansigt og en Gylden af brun Haar, der fællede sig om Hovedet til Trods for, at det var slip- pet saa kort som muligt. Han havde fræmget Sfortærmærkerne op til Al- buen, saa man saa de muskelstærke Arme, og i højre Haand holdt han en Tennisstok, med hvilken han nu og da slog efter en forbiflyven- de Sommerfugl. Ved at se paa ham skulde ingen have gættet, at han just havde friet til Pigen ved hans Side, eller at han ikke havde haft Geld med sig; thi Hans dette var til- fældet, var hans Ansigt roligt, hans graa Øjne kolde, uden Spor af Ridskab, og om hans Mund laas de iadvandlige Linier, der gav det Udtryk af Strenghed. Joseph Hadley var aabenbart ikke en Mand, der lod Hjertet løbe af med sig.

Peggys Holcroft var en smuk, mørkøjet og mørkhaaret Pige med sølvbrandede Kinder og en freagnet Røse. Hun bar en falmet Lærredsskjole, der var fræmget betydeligt ind i Røsen, Ermerne var snævre og naaede kun til Albuen, og Hø- derdelen var fort, men skjolen kunde alligevel ikke skjule hendes slanke Skikkelses unge Former. For Øje- blikket havde hun slaaet Øinene ned, og hendes Kinder blusede af Op- hidelse; thi i den sidste halve Time havde hun gjort en ny Erfaring. Hun havde modtaget og aflaaet det første Bæstebestillingsbrev.

"Er De helt sikker paa, at De ten- der Deres eget Hjerte, Peggys?" spurgte Joseph Hadley og saa hende ind i Øjnene; "thi hvis De ikke er det, vil jeg lade Dem tage Deres Svar tilbage og spørge igen engang senere."

"Jeg er sikker paa, at jeg ikke vil skifte Sind, hvis det er det. De mener," svarede hun hurtigt. "Der er hundrede Grunde for, at jeg aldrig kan ægte Dem," svarede hun til med pigeagtig Overdrivelse.

"Hil De sig mig en eller to af disse hundrede Grunde?" spurgte han, idet et smil krævede hans Læber, og hans Øjne blinke- de skelmik.

De tav og vendte sig imod hin- anden, mens Peggys lod sit Ansigt løse over sin Leber.

"Har De noget imod mig person- lig?" spurgte han rolig.

"Nej, jeg vilde ikke bryde mig om, at min Mand var grim, saa længe han befød andre Genskabere. Jeg vilde ønske, at han var tapper, høj- hjertet og ærgerrig! - Jeg - jeg vilde ikke synes om at ægte en Præst."

"Hvorfor ikke?" spurgte han for- undret. "Deres egen Fader er jo Præst."

"Ja, den stæfse, kære Fader, han er saa, og se saa paa ham! Han faar to Hundrede og halvtreds- sindstyve Pund om Aaret for at sør- ge for dette Sogns aandelige For- nødenheder, og det anses for at være et godt Levebrød. Han ægte den Pige, han elskede, og se saa Pølgerne! En Gultur og jels Børn at op- drage og lende ud i Verden med lar- lige Midler at gøre det med! Jeg ved, at vi som Familie har meget at være taknemmelige for, - det siger Fader i alt Fald altid, og jeg er glad, at jeg ikke er søg eller grim, og at jeg har nok at spise, siden jeg har stor Madløst. Men jeg gad nok se lidt af Verden, og hvis jeg ægtede Dem, saa vilde det blive Roberts Skæbne om igen."

Den unge Mand forblev tavst, hans Røbe var let rødt. Peggys beklæde:

"Gvad bragte Dem til at vælge den gesslige Stand? De, der er saa stærk, burde jo være gaaet til Sø- ren, De kunde være bleven Gene- ral; eller De burde have været Ju- risten, med Liden kunde De saa være bleven Justitsminister; men som Præst -"

"Som Præst er jeg ingenting i Deres Øjne", sluttede han lidt.

"Dg dog er De virkelig dogtig. Fader har fortalt mig, at De tog bedste Karakter ved Deres Embeds- eksamen."

"Ja vel!"

"Dg trods dette er De tilfreds med at være Kappelan hos Fader! Jeg undrer mig over, at Deres Uegerrighed ikke er større!"

"Jeg skal forklare Sagen for Dem, Peggys. Da jeg var bleven ordineret, som jeg her til, fordi jeg trængte til at hvile ud og en kort Tid at tænke mig om, før jeg optog den Øren- ning, jeg havde besluttet mig til. Jeg havde drømt om at hjælpe dem af mine Medmennesker, som førte et sundt Livet, til at blive gode Borgere, gudfrygtige Mand og Kvinder. Jeg havde til Hensigt at anvende mine Kræfter og Gaver til Gavn for det menneskelige Sam- fund, og jeg saa ingen bedre Udvej til at gøre det end at blive Præst. Saa kom jeg hertil og mødte Dem, og Nar, som jeg var, indbildte jeg mig, at jeg kunde bringe Dem til at elske mig, og - og - saa for- glemt jeg min Uegerrighed - for- glemt alt undtagen Dem!"

De tav begge en Tid lang. Peggys pluffede et Skuffelsbær fra en af Buksene i Røskeden og spjæte det, før hun svarede:

"Jeg troede ikke, De tænkte alvor- ligt over Livet. Jeg bildte mig ind, at De kun brød Dem om Cricket, Tennis og Eftermiddagste. Det har altid undret mig, at De saa hurtig kunde slutte Dem til Beboerne her, og jeg frøgt for, at jeg har be- kendt Dem fuldstændig fejl. Jeg troede, De var tilfreds, og - aa, hvor jeg affør dette frugtelige ens- formige Nil! Hvordan Robber kan blive ved Dag ud og Dag ind at gøre den samme Høsgerning, evig og al- tid det samme om igen, er mig en ren Gaade! Jeg tror, hun maa mere sig ved stadig at skulle speku- lere over, hvordan hun kan faa alt til at slaa til. Men sligt vilde ikke tilfredsstillende mig, aldrig! Jeg maa leve mit eget Liv, selv om det at leve vil betyde at lide! Dg derfor, Hr. Hadley, vil jeg forlære min virkelige Grund til, at jeg lagde Nej netop nu. Det var, fordi jeg har besluttet at skade mig et Navn."

Peggys Udtryk var fuld af Be- gegistring, og hendes Leberager saa paa hende med Forundring, og som om hun stod over for noget gaade- fuldt.

"Jeg har i Sindet at rejse til London, og jeg vil arbejde strengt, og -"

"Hvorned vil De arbejde?" spurgte han hurtigt.

"Jeg vil skrive - digte - maaske Fortællinger til at begynde med og senere hen maaske en Novelle."

"Men hvorfor rejse til London af den Grund?"

"Jeg kan ikke skrive herhjemme. Jeg vilde aldrig faa Tid og Vej- lighed. Da Bedstefader døde, efter- lod han mig to Hundrede Pund; for denne Sum kan jeg leve i Ve- gundelsen, og derefter haaber jeg at kunne for tjene paa meget, at jeg kan ernære mig selv. Jeg skal bo hos Mary Gough, en af mine Veninder fra Skolen, som er Medarbejder ved et Deme- blad. Hun haaber at være i Stand til at staa for mig Arbejde."

"Gvad siger Hr. og Fru Holcroft til Deres Plan? Har de givet deres Samtatte?"

"D, ja! De mener ligeledes, at jeg bør forsøge paa at ernære mig selv. Jeg vilde ikke du til at under- vise og elske synes om at være Barne- vige. Men jeg kan skrive!"

"Jeg gad vide, om De er klar over de Banksalgssteder, der venter Dem? Literært Arbejde er i be- holdt i et ualmindelig Skuffelse. Jeg har hørt sige, at det er bedre at være Stenslager eller Kullemand eller forrette andet strengt Arbejde end at ernære sig ved Bønnen."

"Dor urimeligt! Men jeg antag- er, at De ikke har Liddid til mine Gaver. Jeg har dog allerede faaet optaget et Par korte Fortællinger, som De ved."

"Ja, og samme var de," bemærkede den unge Mand venligt; "men der maa mange til af den Slags, før De kan ernære Dem derved. Jeg tror ikke, De har nogen rigtig For- stilling om det Liv, der venter Dem paa den Bane. De ønsker at slaa ind paa."

"Det kan være; men jeg længe efter Forandring og maa være det. Jeg føler mig som en bild Pngl i et Bur og stønner vedblivende efter Frihed."

"Hvornær agter De at rejse til London?" spurgte Kappelannen.

"Saa skal vi snart flage hinanden Farvel. Gud veldt i Forvejen og til nogle Uger efter Brev fra Forlæg- gerens."

"De vil jo være her, naar jeg kommer hjem igen; jeg vil naturligvis tage fri en Gang imellem."

"Nej, jeg vil ikke være her. Jeg bliver her kun, indtil Deres Fader har faaet en anden Kappelan, saa rejser jeg. Maaske det bliver til London; men det er meget usand- synligt, at vi vil træffe hinanden."

De tav igen begge en Tid lang og saa paa hinanden, og Peggys var nærmest at føle Fortrydelse.

"Det har været en dejlig Som- mer", bemærkede hun, "og vi har været gode Venner, ikke sandt? Kan vi ikke blive ved at være det ogsaa heretter?"

Han greb hendes smalle, sølv- brandede Haand med et fast Tag, mens han svarede i en alvorlig og bestemt Tone:

"Gvad De der forlanger, er unnu- ligt. Min Højskole for Dem er ikke Venlig, men Karlig. Lad os ikke tage fejl, lad os være sikker paa, at vi forstaar hinanden. Det er klart, at vi begge er ærgerrige. Skat maaske nok hver paa sin Vis. Det er usandsynligt, at de to Veje stæder sammen. Vil De rejse til London med mig som min Gultur, Peggys? De vil alligevel lige saa godt kunne skrive Fortællinger, og De kan hjælp mig i min Gerning eller lade være, alt om De selv vil. Jeg kan ikke taale den Tanke, at De skal være alene i London. - De, der er saa ung og smuk! Tror De ikke, at De med Liden vilde kunne komme til at synes om mig?"

"Det gør jeg allerede," svarede Peggys; "men jeg kan ikke gifte mig med Dem. Jeg tror ikke, vi vilde blive lykkelige, og jeg kan ikke taale at gøre Dem ulykkelig. Nej, jeg maa have min Frihed, jeg ønsker at arbejde mig frem i Verden, at være i Stand til at tjene Penges og hjælpe dem hjemme. Men lad os nu ikke tale mere om Gæstebæk; vi vil dog aldrig blive enige om den Ting."

Kappelannen slap hendes Haand, og de gik langsomt tilbage til Ten- nispladsen, hvor Peggys yngre Sø- lskende var samlede om Tebordet, medens deres Robber var i Færd med at skaffe Teen.

Hr. Holcroft saa spørgende fra Peggys til Hr. Hadley, men der var ikke noget at se paa dem, og det var først sent om Aftenen, at hun fandt Vejledning til at spørge sin Datter:

"Gvad blev det til med Joseph Hadley, Peggys?"

"Jeg har givet ham en Kurb, Robber, er du saa glad?"

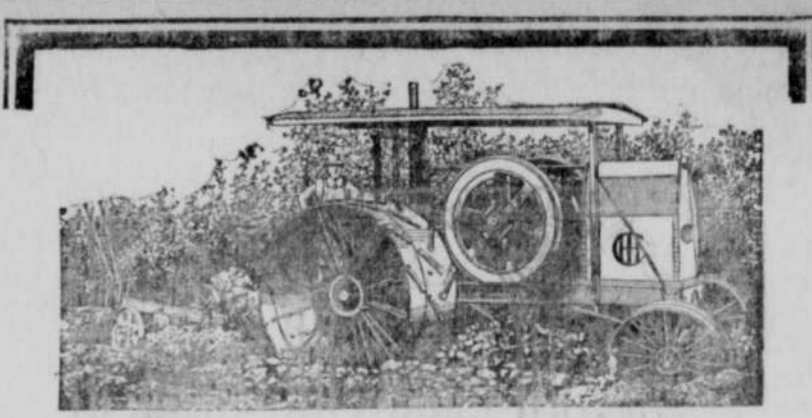
"Ja, det ved jeg ikke saa lige, fare. Jeg ønsker ikke, at du skal gifte dig med en fattig Mand, men hvis du elskede ham -"

Sætningen endte i et Suf, og Peggys der ikke kunde fortælle, hvor- for hun søgte sig saa tung om Hjer- tet og bedrøvet, som til den Slut- ning, at det var en ubehagelig Sag at skulle aflaae et Gæstebestillingsbrev.

"Hr. Gøbet var blevet quite, han- de Præsten fundet en ny Kappel- an, og Hr. Hadley var rejst, og lidt senere rejste Peggys til Lon- don for at begynde sit nye Liv i Selskab med sin Veninde Mary Gough."

De to unge Damer havde fælles Dagligtue; men Mary var travre- det og mest af Dagen paa Grund af sin Stilling som Medar- bejder ved Tidningstiden; der var derfor ingen, der skulde fortrøste Peggys. Hun begynte for Alvor at skrive Fortællinger, men sit snart Anledning til at lade Joseph Hadleys Ord, at alt andet Ar- bejde er lettere end Forfatterens. Hun gøs efterhaanden hver Gang Væbberøren bankede paa Døren og søgte en taalende Fornemmel- se ved Synet af de lange Omflag med hendes Manuskripter, der sendtes tilbage som ubrugelige af en eller anden Grund. Saa begynde hun at indse sin Ubødsel og Banks- lighedens ved at finde Afslutning for sit Arbejde. En Fortælling var for- liden, en anden for kort; en var for sensationel, en anden var ikke spæn- dende nok. Til sidst var hun nær- ved at forsvinde; det syntes, som om alle hendes omhyggeligt skrevne For- tællinger var som Røstebaaben, der altid vendte tilbage til hendes Haand igen. Men hun var bestemt paa at vedblive paa den Vej, hun havde valgt; før eller senere maatte hun vel have Geld med sig.

En Dag skrev hun en lille Fortælling om Livet i Landebøgen, en simpel Elfskønhistorie, der dreie- sig om Folk af Arbejdsstanden. Hun var selv helt tilfreds med den; den var let læselig, og hun havde sig overbevist om, at det var den bedste Fortælling, hun endnu havde skrevet. Hun indsendte den til et meget udbredt Ugeskrift og fik nogle Uger efter Brev fra Forlæg-

En lang Række Brugere.

Der er ingen Grænse for, hvad en Tractor kan udrette. Der er noget paa enhver Aarstid. Den synes at leve af Arbejde, og den bliver ikke træt. Et Færmlad i Indiana siger: "I Dag bruges Tractors til alt Farmarbejde undtagen Plantning og de sidste Pløjninger af Majson." Derefter fortælles om, hvorledes en Tractor paa en 320 Acre Far reducerede den nødvendige Høstebestand fra 12 til 5.

Den Farmer, der nøje sammenligner Udbyttet af Tractorkraft og Hestekraft, han køber snart en Tractor; og naar han omhyggeligt har sammenlignet de forskellige Tractors med Hensyn til Konstruktion, Va- righed og Økonomi, saa køber han en

I H C Oil Tractor

I. H. C. Tractors er anlagt paa at overvinde alle Hindringer, og give størst mulig Styrke og Varighed med den mindst mulige Vægt. Sæmpel i Konstruktion, let at haandtere, alle Dele vel beskyttet, sparsommeligt med Brændsel, - til alt dette er der taget Hensyn. Resultatet foreligger i Hundreder af tilfældige Ejere og Brugere af I. H. C. Tractors.

Hvadenten til at pløje, saa, høste tærsk, køre til Marked, male Korn, save Brænde, o. s. v., hvad enten Farmen er lille eller stor, saa vil De finde en I. H. C. Tractor passende til Deres Brug. Den læses i mange forskellige Modeller og med fra 6 til 60 Hestes Kraft. Spørg Deres nærmeste handlende eller skriv til

geren med Meddelelse om, at den vilde blive optaget, og at hun godt kunde bringe en to, tre Stykker til af samme Slags. Fortællingerne blev skrevne og vandt Forlaggerens Bifald, og Peggys søgte, at hun nu endelig var kommen paa den rette Vej, og det opmuntrede hende. Hun gjorde Fremskridt, fik mere Tillid til sig selv, og skønt hun endnu af og til led Skuffelser, saa hun alligevel ikke mere saa mørkt paa Tingene.

Hun havde boet i London i over tre Aar, da hun en Dag paa Gaden mødte sin Faders tidligere Kappel- an. Ved Synet af ham var det, som om hendes Hjerte pludselig gav et Spring og saa oplyste af Gaa. Han bemærkede hende ikke, før han hørte det sagte Forundring- srig, hun uvilkaarlig udsåede, og saa var det endda med et halvt tvivlende Blik, han betragtede hen- de.

"Det glæder mig overordentligt at se Dem, Hr. Hadley," sagde hun hurtigt, "jeg tror næsten, at De i Fortællingen ikke kendte mig?"

"Nej," svarede han smilende, idet han greb den behandfede Haand, hun rakte ham, medens det paa samme Tid slog ham, hvor hun havde forandret sig. Da dog var det den tidligere Peggys, kun lidt mere mager og ikke folbrændt og fræget, der stod og saa paa ham, en Smule forundret og lidt frænk ved hans Tavshed. Sagen var, at han var bleven saa forbaudet og over- rasket, at han ikke kunde faa et Ord frem; han vedblev at stirre paa hende, mens Redmen sig op i hendes Kinder og hun til sidst traf sin Haand ud af hans; de maatte jo tage sig latterlige ud i de forbigaaendes Øjne.

"Hvordan har De det?" spurgte han. "Har De her i London?"

"Jo Tak, jeg befinder mig sær- deles vel", svarede han og vendte om for at sælge hende. "Jeg vil kun opholde mig her nogle faa Dage. Det er længe siden, jeg har set dig. Har du været i London i nogen Tid?"

"Jeg maa sikkert have set ud som et Fuglefranssel den Gang! Dg jeg maa vist have været en meget egenkærlig og snæversjælet Pige!"

"Nej, det vil jeg ikke indrømme! Jeg syntes om Peggys, som hun da var - hun var min første Karlig- hed! Jeg vil ikke høre noget ufordel- agtigt Ord om hende."

"Jeg maa sikkert have set ud som et Fuglefranssel den Gang! Dg jeg maa vist have været en meget egenkærlig og snæversjælet Pige!"

"Nej, det vil jeg ikke indrømme! Jeg syntes om Peggys, som hun da var - hun var min første Karlig- hed! Jeg vil ikke høre noget ufordel- agtigt Ord om hende."

"Jeg tror, vi maa hellere flage Farvel her!" udbrød Peggys bludse- lig; men saa svarede hun til, dreven af et hende selv uforklarligt, heftigt Snikke om at se ham endnu en Gang: "medmindre De vil komme hen at besøge mig, før De rejser!"

"Hvordan har De det?" spurgte han. "Har De her i London?"

"Jo Tak, jeg befinder mig sær- deles vel", svarede han og vendte om for at sælge hende. "Jeg vil kun opholde mig her nogle faa Dage. Det er længe siden, jeg har set dig. Har du været i London i nogen Tid?"

"Jeg maa sikkert have set ud som et Fuglefranssel den Gang! Dg jeg maa vist have været en meget egenkærlig og snæversjælet Pige!"

"Nej, det vil jeg ikke indrømme! Jeg syntes om Peggys, som hun da var - hun var min første Karlig- hed! Jeg vil ikke høre noget ufordel- agtigt Ord om hende."

"Jeg tror, vi maa hellere flage Farvel her!" udbrød Peggys bludse- lig; men saa svarede hun til, dreven af et hende selv uforklarligt, heftigt Snikke om at se ham endnu en Gang: "medmindre De vil komme hen at besøge mig, før De rejser!"

"Hvordan har De det?" spurgte han. "Har De her i London?"

"Jo Tak, jeg befinder mig sær- deles vel", svarede han og vendte om for at sælge hende. "Jeg vil kun opholde mig her nogle faa Dage. Det er længe siden, jeg har set dig. Har du været i London i nogen Tid?"

"Jeg maa sikkert have set ud som et Fuglefranssel den Gang! Dg jeg maa vist have været en meget egenkærlig og snæversjælet Pige!"

"Nej, det vil jeg ikke indrømme! Jeg syntes om Peggys, som hun da var - hun var min første Karlig- hed! Jeg vil ikke høre noget ufordel- agtigt Ord om hende."

"Jeg tror, vi maa hellere flage Farvel her!" udbrød Peggys bludse- lig; men saa svarede hun til, dreven af et hende selv uforklarligt, heftigt Snikke om at se ham endnu en Gang: "medmindre De vil komme hen at besøge mig, før De rejser!"